

Rozjímanie na sobotu 1. týždňa v adventnom období

Rozjímanie na sobotu prvého adventného týždňa.

Navrhované témy sú: Ježiš nám prichádza v ústrety; prosiť, aby Pán poslal robotníkov na svoju žatvu; obnoviť naše poslanie.

DNEŠNÉ EVANJELIUM nám predstavuje Ježiša, ktorý vychádza v ústrety ľuďom. „Chodil po všetkých mestách a dedinách, učil v ich synagógach, hlásal evanjelium o kráľovstve a uzdravoval každý neduh a každú chorobu“ (Mt 9, 35). Jeho starosť a záujem o každého človeka

nezostáva len pri slovách. Ježiš sa usiluje byť blízko potrebám každého človeka, preberá iniciatívu a mobilizuje sa. Dodáva im optimizmus tým, že im hovorí o Božej láske k nim, pozorne počúva ich ťažkosti a robí, čo môže, aby ich odstránil. Môžeme si predstaviť Pána, ako s láskou hľadá do očí ľuďom, ktorí k nemu prišli. „Keď videl zástupy, zľutoval sa nad nimi, lebo boli zmorené a sklesnuté ako ovce bez pastiera“ (Mt 9, 36).

Aj dnes je Pán blízko nášmu svetu, ba čo viac: je stále v ňom. Je to Boh, ktorý je nám blízko, ktorý sa nikdy nevzdialil od svojho stvorenia, ktorý ho nikdy nenechal napospas osudu. Naopak, teší sa a má radosť z obdivuhodnej dobroty obyčajných, skromných ľudí, nepovšimnutých vo veľkých dejinách, ktorí sa snažia žiť podľa Božieho srdca. A je tiež naplnený súcitom pri pohľade na iných, ktorí sú týraní, sklúčení,

zmätení, bez spoločníka, ktorý by ich viedol a utešoval.

„Jesus Christus heri et hodie: ipse et in sæcula“ (Heb 13, 8). Ježiš je ten istý včera, dnes a naveky. Stále sa s nami stretáva nespočetnými spôsobmi: živí naše duše eucharistickým chlebom, dáva nám pokoj a nádej hlasom svojho Slova, ukazuje nám cestu vpred tým, že k nám hovorí v tichu modlitby. „Lebo, ľud na Sione, čo bývaš v Jeruzaleme, nie, nebudeš plakať, áno, zľutuje sa nad tebou na hlas tvojho volania; len čo ho počuje, vyslyší ťa“ (Iz 30, 19). Ježiš nás hľadá bez toho, aby sme ho o to prosili, iniciatíva je vždy na ňom. Naša vďačnosť nikdy nebude dostatočná, naša odpoveď nikdy nebude úmerná tolkej добрote. Preto chceme naše vďakyvzdávanie sprevádzať túžbou zostať pozorní voči jeho neustálym vnuknutiam.

V EVANJELIU VIDÍME Ježiša uprostred ľudí, ako využíva každý deň, až tak, že niekedy nemá čas ani na jedlo (porov. Mk 6, 31). Hodiny dňa mu nestačia na to, aby mohol čeliť toľkým potrebám. Tvárou v tvár tejto situácii nám svätý Matúš hovorí, že Pán zveril svojim najbližším učeníkom niečo, čo mal v duši: „Žatva je veľká, ale robotníkov málo“ (Mt 9, 37); je veľa ľudí, ktorým treba pomôcť, ale je málo tých, ktorí sa venujú tejto naliehavej úlohe. Svet potrebuje Boha. A Ježiš to vie lepšie ako ktokoľvek iný. „Ale ako budú vzývať tohto, v ktorého neuverili? A ako uveria v toho, o ktorom nepočuli? A ako počujú bez kazateľa? A ako budú kázať, ak nie sú poslaní?“ (Rm 10, 14-15). Tvárou v tvár takejto potrebe sa vždy nájde len málo tých, ktorí sa s Pánom podelia o poslanie sprostredkovať svetu radosť z evanjelia, ohlasovať posolstvo spásy dnešným ľuďom.

Z hĺbky Ježišovho srdca vychádza prosba adresovaná jeho učeníkom: „Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu“ (Mt 9, 38). Pánovi urobíme radosť, ak sa pripravíme na to, že sa budeme naliehavejšie modliť na tento jeho úmysel. Prosme nášho Otca Boha, aby nás a mnohých kresťanov zapálil svätosťou, ktorá nás naplní radosťou a umožní nám deliť sa o ňu so všetkými. Prosme ho tiež, aby do svojej Cirkvi a osobitne do Diela zoslal viac povolání; ľudí všetkých vrstiev a stavov, ktorí sa veľkoryso rozhodnú dať celý svoj život do služby evanjeliu.

POKRAČUJEME V ROZJÍMANÍ nad úryvkom z evanjelia, ktorý nám dnes ponúka liturgia. Hneď po tom, ako Ježiš zveril učeníkom túto prosbu, povoláva ich a dáva im potrebnú

moc, aby to boli oni, kto mu bude pomáhať v úlohe vychádzať v ústrety potrebám ľudí: „Chodte a hlásajte: ‚Priblížilo sa nebeské kráľovstvo‘. Chorých uzdravujte, mŕtvych krieste, malomocných očisťujte, zlých duchov vyhánajte. Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte“ (Mt 10, 7-8). Pán žiada svojich učeníkov, aby sa modlili, aby sa našlo veľa štedrých duší, ktoré sa rozhodnú s ním spolupracovať, a zároveň ich žiada, aby túto naliehavú úlohu vykonávali aj oni sami.

Keď prosíme o povolania, náš Pán neustále obnovuje naše vlastné poslanie apoštolov. „Je veľa kresťanov“, hovorí svätý Josemaría, „presvedčených o tom, že Spása sa uskutoční všade na svete a že musia byť nejaké duše — nevedno aké —, ktoré k nej spolu s Kristom prispievajú. Vidia ju však v čase stáročí, mnohých stáročí ...: bola by to večnosť, keby sa uskutočňovala

mierou ich odovzdanosti. Tak si uvažoval aj ty, kým ťa 'neprebudili'“[1].

Ak úprimne prosíme Pána, aby poslal robotníkov, ktorí sa postarajú o hojnú žatvu, ak máme tento jasný - a zároveň dôverný - prejav apoštolskej horlivosti, táto modlitba bude mať za následok aj našu vlastnú svätosť a vernosť. Prosba, aby Boh zapálil viac kresťanov v radošti z evanjelizácie, poslúži aj nám ako prebudenie.

Mária v odpovedi na anjelovo zvestovanie prejavila svoju plnú pripravenosť na to, aby sa Božie slovo naplnilo v jej živote. Tento jej osobný postoj išiel vždy ruka v ruke s túžbou, aby ľudia okolo nej robili to, čo Ježiš povedal (porov. Jn 2, 5). Jej zverujeme našu prosebnú modlitbu za viac evanjelizátorov a prosíme ju o príhovor, aby nás tento postoj priblížil k jej Synovi.

---

[1] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 1.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/sobota-1-tyzdna-v-
adventnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/sobota-1-tyzdna-v-adventnom-obdobi/) (22.03.2026)